

РЕШЕНИЕ

№ 43375

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **11170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. А. – гражданин на Р., чрез адв. Р. срещу Отказ от 26.09.25г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и постановен в противоречие с обективната действителност. Приложените към заявлението документи, според жалбата доказват по несъмнен и категоричен начин условията и целта на пребиваването, а именно реализирано на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа по трудово правоотношение с българския работодател „Компас Карго Еърлайнс“ ЕООД в изпълнение на длъжността „автомеханик“. Липсват мотиви за издаване на акта, а изложеното в отказа възпроизвежда дословно предписанията на посочените като правни основания разпоредби. Фактически данни и обстоятелства, които да обосновават и мотивират издадения отказ не са въведени. Спрямо турският гражданин е проведена предварителна процедура за издаване на

разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, съгласно чл.24и от ЗЧРБ във връзка с чл.15 от ЗТМТМ, включваща положително становище на всички компетентни органи, участващи в същата, включително и Държавна агенция „Национална сигурност“.

В о.с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата. Претендира Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], Т. се представлява от гл. специалист А..

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 26.09.2025г. подписан от Съветник – консул към Генералното консулство на РБългария в И., Т. на Е. А. – гражданин на Р. е отказано издаване на виза тип „Д“ по заявление от 25.07.2025г.

Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.17, т.22 и т.23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, декларира документи с невярно съдържание, има данни, че ще използва страната като пункт към трети страни. Формално изпълнени изисквания с цел заобикаляне на закона.

За Е. А. – гражданин на Р., видно от писмо на Началник сектор ПЕСПР Дирекция „Миграция“ има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ, съгласно Становище на Агенция по заетостта за срок от 3 години. Представен е и трудов договор от 21.01.2025г., сключен между „Компас Техник“ ЕООД и турския гражданин за изпълнение на длъжността „Авиомеханик“, шифър по НКПД 3155.3001, с място на работа в [населено място], [улица], офис център Д., ет.5 .

В хода на съдебното производство е постъпил по искане на ответника класифициран материал от Държавна агенция „Национална сигурност“ с вх. № 1-160/01.12.2025г. Становището на ДАНС, дадено в хода на съгласувателната процедура е отрицателно, изразено в Националната информационна система. Извършена е проверка на „Компас Техник“ ЕООД, с предмет на дейност техническо обслужване и поддръжка на въздухоплавателни средства, като резултатите са отразени в писмо до Директора на Дирекция „КО“ – МВнР. Заключение на ДАНС е, че се касае за опит за реализиране на схема за легална миграция, при формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба, с цел безпрепятствено пътуване, установяване и пребиваване в страни от ЕС. Според ДАНС, декларираните в заявленията за визи данни кореспондират с

хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ – не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ. Представените свидетелства за съдимост са с изтекъл срок.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл.8 от ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "Консулски отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

В случая е налице отрицателно становище на ДАНС в НВИС, обективизирано в представеното по делото писмо рег. № RB 202001-001-03-4300/27.11.2025г. на заместник председателя на

Агенцията. ДАНС е изразила отрицателно становище с мотив, че турският гражданин, заедно с още трима турски граждани кандидати за дългосрочни визи, попадат в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно пребиваване, или летищен транзит и т.23 - представя документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Доводите на ДАНС са пространни и изчерпателни, като в становището на ДА“НС“ се съдържа информация, във връзка с извършената проверка, в хода на процедурата по чл.24и ЗЧРБ, от която са направени и изводи за липса на правните основания за издаване на виза по чл.10, ал.1, т.17 и т.23.

Чл. 24и, ал.1 от ЗЧРБ постановява, че Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

В случая, визата е поискана със заявлението от 25.07.2025г., по което е постановен оспореният пред настоящата инстанция отказ, с оглед провеждане на процедурата по чл.24и от ЗЧРБ за издаване на "Единно разрешение за пребиваване и работа" на Е. А.. В този смисъл, твърденията в жалбата, че спрямо турският гражданин е проведена напълно и изцяло продължителната процедура по чл.24и от ЗЧРБ, след което ДА“НС“ неоснователно дава отрицателно становище по заявлението за виза се явява невярно. Вместо разрешение, по делото е представено само писмо рег. № 48141/27.05.2025г. от началник сектор ПЕСПР Дирекция Миграция, за дадено становище на Агенцията по заетостта за предоставен достъп до пазара на труда, на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от 3 години. Това становище е дължимо по силата на чл.24и, ал.14 и 15, вр. с ал.12 от ЗЧРБ.

Ал.11 на чл.24и задължава Дирекция "Миграция" да изпрати по електронен път на Агенцията по заетостта заявленията, по които производството не е прекратено съгласно ал. 10, заедно с приложените документи, в 14-дневен срок от подаване на заявлението, като документите по ал. 5, т. 5 се изпращат и в оригинал. Когато чужденецът има разрешено продължително пребиваване на територията на Република България, към заявлението се прилага и справка за разрешеното му право на пребиваване. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция "Национална сигурност", която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", когато лицето е на

територията на страната, а в случаите по ал. 15 - в срок до три дни след даване на становище по заявлението за виза по чл. 15, ал. 1. Последната визирана хипотеза е точно процесната.

Според ал.12, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя,

Когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "Консулски отношения" при Министерството на външните работи. Работодателят уведомява чужденеца за съобщението по ал. 14, като в срок до 20 дни от изпращане на съобщението по ал. 14 до работодателя чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция „Консулски отношения“ при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция" и Държавна агенция "Национална сигурност".

Тъй като процедурата по заявлението за издаване на виза и тази за издаване на разрешение по чл.24и ЗЧРБ са се развили паралелно, поради което в становището си ДА“НС“ обсъжда документите на кандидата, изискуеми по чл.24и, ал.5 от ЗЧРБ, а именно: по т. 2.; по т. 4. а), б) и в), по т.7а).

ДА“НС“ съобразно правомощията ѝ по чл. 4 от ЗДАНС в изпълнение на политиката по защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, националните интереси, установения в страната конституционен ред и основните права и свободи на гражданите, вкл. опасност за икономическата и финансовата сигурност на държавата, трафик на хора и миграционни процеси (чл. 4, ал. 1, т. 6, т. 16 и т. 22 от ЗДАНС) е дала отрицателно становище в хода на съгласувателната процедура за издаване на виза, с което административният орган е бил длъжен да се съобрази. Това становище не подлежи на преразглеждане служебно от съда, тъй като представлява официален документ, издаден от длъжностно лице, в рамките на неговите правомощия по закон, който официален документ не е бил оспорен по надлежния за това ред от жалбоподателя. На

основание чл. 179, ал. 1 от ГПК писмо рег. № R.-001-03/M-6-3312/12.09.2025г. съставлява обвързващо съда доказателство за извършените от ДАНС действия и изявления. Изложените в писмото обстоятелства съответстват на мотивите за отказ по заявлението за виза и на посоченото в акта правно основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ.

Относно твърдението за накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар.2 от ЕКПЧ), според съда, в случая намесата попада именно в тази хипотеза и не е допуснато нарушение на чл. 6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. – гражданин на Р., чрез адв. Р. срещу Отказ от 26.09.25г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т.. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: